

[Tommy Dinesen]

går folketinget over til næste punkt på dagsordenen.«

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette dagsordensforslag indgår nu i forhandlingen.

Taanquist (S):

Det har vakt stigende irritation hos arbejdsmarkedets parter, at ministeren gentagne gange har grebet ind og forringet arbejdsmiljøet. Det er da også grunden til, at parterne i arbejdsmiljørådet er enedes om en fælles indstilling til Arbejdsmiljøplan 85. Vi mener stadig væk i socialdemokratiet, at man har opnået mange gode resultater med den konstruktion, som arbejdsmiljøloven har, og som i høj grad overlader det til parterne på arbejdsmarkedet at finde frem til de løsninger, der kan skabe et godt arbejdsmiljø. Det gælder både det arbejde, der foregår i arbejdsmiljørådet, og det arbejde, der udføres ude i de enkelte virksomheder.

Men hvis det fortsat skal lykkes, kræver det, at der bagved står et arbejdstilsyn, som uden en ministers politiske styring kan vejlede og, når det er nødvendigt, gennemtvinge de regler, som er udarbejdet i henhold til loven. Det kræver også, at der fra ministerens side er vilje til ikke bare at følge loven nødtørftigt, men også selv være inspirator til nye tiltag, der kan forbedre arbejdsmiljøet i takt med den tekniske og sociale udvikling i samfundet.

I den retning er alt dog mildest talt gået i stå med den nuværende arbejdsminister. Arbejdsministerens pålæg om, at økonomiske hensyn skal være afgørende ved udbygning af arbejdsmiljøforanstaltninger, er efterkommet og stemmer helt med arbejdsgivernes synspunkter. Ministeren har intet gjort for at opfylde den dagsorden, som folketinget vedtog under forespørgselsdebatten i maj 1983. I stedet for at følge indstillinger fra parterne i arbejdsmiljørådet har ministeren på egen hånd grebet ind i og forringet sikkerhedsuddannelserne, grebet ind i arbejdstilsynets funktioner, stoppet for udbygningen af bedriftssundhedstjenester og ikke mindst først forsinket og derefter på Dansk Arbejdsgiverforenings forlangende ændret arbejdstilsynets

udkast til vejledning om det psykiske arbejdsmiljø.

Også i spørgsmålet om at finde en metode til at kanalisere udgifterne ved dårligt arbejdsmiljø tilbage til dem, der forårsager det, har ministeren været uhyre passiv. Faktum er – og jeg ved ikke, om ministeren stadig benægter fakta – at antallet af arbejdsskader er stigende. Det er ikke blot, som ministeren ynder at påstå, antallet af anmeldelser, der stiger; det er det faktiske antal skader, der stiger. Dette her drejer sig selvfølgelig ikke bare om at få finansieret udgifterne ved arbejdsskaderne; det drejer sig i langt højere grad om at give arbejdsgiverne en økonomisk tilskyndelse til at indrette arbejdspladserne således, at skaderne undgås. Alene i betragtning af de byrde, som dårligt arbejdsmiljø pålægger de offentlige kasser, burde ministeren gå foran med initiativerne.

Også på dette punkt er regeringens nedskæringspolitik ved at lykkes. De begrænsninger, som arbejdsministeren bebudede i redegørelsen i maj 1983, har så godt som sat udviklingen på arbejdsmiljøområdet i stå. En af de ting, ministeren satte i stå i maj 1983, var bedriftssundhedstjenesternes udbygning, noget af det uklogeste, man kan gøre. Ideen i bedriftssundhedstjenesten er så indlysende rigtig; det er vel det eneste sted inden for hele vort sundhedsvæsen, hvor vi forsøger at forebygge ved at behandle de omgivelser, der forårsager skaderne.

Jeg kan sige til arbejdsministeren, som jeg så ofte har sagt til indenrigsministeren, at forebyggelse i denne regering er noget, man taler om ved festlige lejligheder, men i praksis modarbejder af alle kræfter, og det fremgik jo da også tydeligt af ministerens tale her.

En svaghed ved bedriftssundhedstjenesterne er måske, at arbejdsgiverne har fået en væsentlig indflydelse på dem og i alt for mange tilfælde er i stand til at begrænse deres virkefelt. Socialforskningsinstituttets nylig udkomne »Midtvejsrapport« viser også dette klart. Det er en alvorlig fejl, at arbejdsgiverne bestemmer, om og i hvilket omfang bedriftssundhedstjenesterne skal deltage i virksomhedernes eller sikkerhedsorganisationernes arbejde.

I stedet for, at udbygningen af bedriftssundhedstjenesterne stoppes, burde udbygningen fortsætte, og ministeren burde pålæg-